

РЕШЕНИЕ

№ 787

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 75 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА
АНГЕЛОВА

при участието на секретаря СНЕЖАНКА К. КИРИЛОВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА АНГЕЛОВА
Гражданско дело № 20231110113002 по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание **чл. 181, ал.1 от ЗМВР** за сумата от **3 600 лева**, представляваща равностойността на неосигурена храна за периода от **15.03.2020 год. до 15.09.2022 год.**, ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяване на иска-10.03.2023 год. до окончателното плащане.

Ищецът-Е. С. К. твърди, че е служила по трудов договор на военизирани длъжности и като държавен служител в органите на МВР в продължение на 17 години, като от 2005 год. до 2008 год. е служила по трудов договор в Дирекция „У.С.С.Ди-МВР“, а от 2008 год. до 15.09.2022 год., като държавен служител в Дирекция „У.С.С.Ди-МВР“. Сочи, че след изменението на ЗМВР от 01.02.2017 год., на основание §69 от ПЗР към ЗИДМВР служебното ѝ правоотношение е преобразувано в служебно правоотношение по ЗДСл. Твърди, че след преобразуването на служебното ѝ правоотношение и в качеството ѝ на държавен служител по чл. 142, ал.1, т.2 от ЗМВР не ѝ е плащана левовата равностойност на безплатна храна, полагаща ѝ се на основание чл. 181, ал.1 от ЗМВР, в размер на 120 лв. месечно, за периода от 15.03.2020 год. до 15.09.2022 год.. Поддържа, че същата е следвало да се заплаща ежемесечно заедно със заплатата след изтичане на съответния календарен месец. Моли съда да постанови съдебно решение, по силата на което да осъди ответника Дирекция „У.С.С.Ди“-МВР да ѝ заплати левовата равностойност на полагащата ѝ се и неосигурена от ответника храна в размер на 3600 лева за периода от 15.03.2020 год. до 15.09.2022 год. / в открито съдебно заседание състояло се на 21.11.2023 год. е допуснато изменение на иска/, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 10.03.2023 г. до окончателното плащане. Претендира и разноски.

Ответникът-Дирекция „У.С.С.Д“-МВР оспорва предявения иск, като твърди, че ищцата е получила левовата равностойност на полагащата ѝ се храна, тъй като е включена в определената ѝ индивидуална основна заплата /определена съобразно §69,

ал.6 от ПЗР към ЗИДЗМВР/.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иска с правно основание по чл. 181, ал. 1, пр. 2, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР.

Основателността на иска се обуславя от установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: 1. служебно правоотношение с ответника в рамките на исковия период, по силата на което е работил при него като държавен служител; 2. основанието за дължимост на претендираната сума; 3. нейния размер. При установяване на посочените обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже твърдяните от него възражения срещу основателността на исковата претенция.

В случая, съдът приема, че правният статут на служителите на чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР включително и на ищцата Е. С. К. се урежда както от общия ЗДСл, така и от специалния ЗМВР. Действително в чл. 142, ал. 4 ЗМВР се посочва, че статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, но тази разпоредба следва да се тълкува във връзка с изричния текст на специалния закон, а именно чл. 1 ЗМВР, който има характер на обща разпоредба, определяща предметния обхват за закона и гласи, че ЗМВР урежда принципите, функциите, дейностите, управлението и устройството на МВР и статута на служителите в него. Посочената разпоредба представлява общо положение, като дава основание останалите текстове в него да се тълкуват с оглед и във взаимовръзка с нея. Ето защо, разпоредбата на чл. 142, ал. 4 ЗМВР, според която статутът на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 се урежда със ЗДСл, също следва да се тълкува във връзка с чл. 1 ЗМВР. Следователно, общите разпоредби относно статута на държавните служители ще се прилагат и по отношение на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗДСл само и единствено при липсата на изрично специално правило в ЗМВР, което би дерогирало общия закон. Изключването изцяло на статута на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР от приложното му поле би било в противоречие с основните принципи на управление на държавната служба в МВР, посочени в чл. 141 ЗМВР.

Разпоредбата на чл. 181 ЗМВР предвижда, че на служителите на МВР се осигурява храна или левовата □ равностойност, а доколкото тя не съдържа изрично разграничение, то следва да се приеме, че такова право имат всички служители на МВР. В случая, този извод не се опровергава и от уредбата в специалната Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи, която в чл. 1 от предвижда, че определя условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 ЗМВР и по § 86 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР. Това е така, тъй като законът не делегира на Министъра на вътрешните работи да определя кои лица следва да получават храна или парична равностойност, а единствено възлага с подзаконов нормативен акт да се определят условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по чл. 181, ал. 1-3 ЗМВР /ал. 4 на чл. 181 ЗМВР/.

В този смисъл за отговор на въпроса кои лица имат право на безплатна храна или левовата □ равностойност следва да се изходи единствено и само от ЗМВР. Нещо повече, дори и да се приеме, че е налице противоречие между разпоредбата на чл. 1 от Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и

специалния ЗМВР, до какъвто извод съдът не достигна, то следва да се приложи разпоредбата на акта от по-висока степен, т. е. чл. 181, ал. 1 ЗМВР.

На следващо място, освен буквалното и граматическо тълкуване на посочената разпоредба следва да бъдат съобразени и принципите на управление на държавната служба в МВР и най-вече тези за забрана за дискриминация и обективност, тъй като в противен случай дългогодишни държавни служители от системата на МВР биха били поставени в неравностойно положение спрямо другите служители на МВР, които са назначени по трудово, респ. по служебно правоотношение по ЗМВР. Не би отговаряло на принципите и духа на закона тълкуване, при което за сходни длъжности на лицата по трудови правоотношения се осигурява храна или се изплаща левовата □ равностойност, а на тези по служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР – не. Нещо повече, според § 69 от ПЗР на ЗМВР /в сила от 01.02.2017 г./ служебните правоотношения на държавните служители в МВР, за които се прилага § 86 от ЗИД на ЗМВР, и които към датата на влизане в сила на този закон заемат длъжности за държавни служители с висше образование и притежаващи висше образование, с изключение на тези от Медицинския институт на МВР и на тези по § 70, ал. 1, т. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗДСл, считано от датата на влизане на този закон в сила. Следователно, на служителите, чиито правоотношения по силата на закона се преобразуват в служебни такива по ЗДСл, също им се дължи левова равностойност на храната по чл. 181, ал. 1 ЗМВР. Или, изрично ЗМВР урежда, че в хипотези на преобразуване по силата на закона на правоотношенията със служителите в такива по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР се дължи левова равностойност за неосигурена храна. Такова следва да бъде разрешението и при сключването на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР предвид разпоредбата на чл. 181, ал. 1 ЗМВР и с оглед справедливото и равно третиране на работниците и служителите в системата на МВР. Изложеното обосновава извод, че обстоятелството, че ищцата е имала качеството на служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, поражда правото на същата да получи от работодателя си храна или левовата □ равностойност, предвидени в специалните разпоредби, уреждащи правния статут на лицата, работещи в системата на МВР.

Несъмнено по делото се установява, че през процесния период действащи са били Наредба № 8121з-773 от 01.07.2015 г. за условията и реда за осигуряване на храна или левовата □ равностойност на служителите на Министерството на вътрешните работи и заповеди съответно №8121з/31.12.2019 год. и № 8121з-1410/30.12.2020 г., и двете издадени от Министъра на вътрешните работи, отнасящи се единствено за служителите на МВР по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 ЗМВР. Доколкото обаче се достигна до извод, че ответникът дължи левовата равностойност на неосигурена храна и на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, каквото качество несъмнено има и ищеца по делото и предвид липсата на правна уредба относно нейния размер, то по аналогия съответно приложение следва да намерят правилата именно на посочените подзаконовни нормативни актове.

Размерът и доволствията, които се дължат на всички служители на МВР в това число и на Е. К. се определят ежегодно със заповед на Министъра на вътрешните работи. В случая такива са представени, както беше посочено по-горе и установяват размера на полагащата се сума за непредоставената безплатна храна, а именно: по 120 лв. месечно. От приетата съдебно-счетоводна експертиза обаче се установява, че левовата равностойност на храна за процесния период е била включена в определената ѝ индивидуална основна заплата /определена съобразно §69, ал.6 от ПЗР към

ЗИДЗМВР/. Изложеното мотивира съда да приеме, че левовата равностойност на безплатната храна е платена на ищцата, поради което предявения иск се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал.3 от ГПК ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника сумата от 450 лева, представляваща сторените в производството разноски.

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Е. С. К.**, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, /, чрез адв. П. срещу Дирекция „У.С.С.Ди“-МВР, иск с правно основание чл. чл. 181, ал. 1, вр. чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР, за сумата от **3 600 лева (три хиляди и шестстотин лева)**, представляваща легова равностойност на полагаща се на ищцата и неосигурена от ответника храна за периода от 15.03.2020 год. до 15.09.2022 г..

ОСЪЖДА Е. С. К., ЕГН *****, да заплати на ГД.ГП „Гранична полиция“, ЕИК /, на основание чл.78, ал.3 вр. ал.8 от ГПК, сумата от **450 лева (четиристотин и петдесет лева)**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____